

УДК 343.163:35.078.3

С.М. ПІСКУН

Генеральна прокуратура України

СУТНІСТЬ ПРОКУРОРСЬКОГО НАГЛЯДУ В СФЕРІ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВІЙ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ

Розглянуті основні питання здійснення прокурорського нагляду в галузі оперативно-розшукової діяльності міліції, внесені пропозиції із його нормативно-правового удосконалення.

Нині Україні переживає складний період соціально-економічного і політичного розвитку, коли кризові явища охопили всі сторони суспільно-державного життя, загрозливих масштабів набула злочинність. Протидія їй з боку держави та правоохоронних органів проявляється у захисті громадян від злочинних посягань, забезпеченні можливості реалізації їх прав, свобод і законних інтересів

Особливого значення у даному ракурсі набуває здійснення прокурорського нагляду за оперативно-розшуковою діяльністю органів міліції та їх посадових осіб. Працівники органів міліції в процесі виконання поставлених завдань часто "бравують" на межі законності, їх дії іноді створюють реальну можливість порушення прав і свобод людини та громадянина. Запобігти цьому і покликани органи прокуратури шляхом нагляду за функціонуванням оперативних підрозділів органів системи Міністерства внутрішніх справ. Звідси виникає необхідність в дослідженні сутності прокурорського нагляду в оперативно-розшуковій діяльності міліції. Виявлений інтерес з боку науковців до проблем прокурорської діяльності обумовлений існуванням низки "білих плям" в цій тематиці. До того ж дослідження даної проблематики прямо пов'язане і з реалізацією вимог Концепції Адміністративної реформи в Україні та реформування діяльності правоохоронних органів. Враховуючи викладене автор поставив і вирішив наступні завдання: а) проаналізувати точки зору вчених з цього питання; б) з'ясувати сутність прокурорського нагляду в оперативно-розшуковій діяльності міліції; в) зробити відповідні теоретично-практичні висновки.

І в законодавстві, і в науці усталеною точкою зору є те, що сутність прокурорської діяльності полягає в нагляді за точним і однаковим виконанням нормативно-правових актів усіма учасниками суспільних відносин в державі. Відповідно до ст.121 Конституції України [1], прокуратура України складає єдину систему, на яку покладаються: підтримання державного обвинувачення в суді; представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом; нагляд за дотриманням законів органами, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; нагляд за дотриманням законів

при виконанні судових рішень по кримінальним справам, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян.

Згідно із ст 1 Закону України "Про прокуратуру" [2], прокурорський нагляд за додержанням і правильним застосуванням законів Кабінетом Міністрів України, міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади, Радою Міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими Радами, їх виконавчими органами, військовими частинами, політичними партіями, громадськими організаціями, масовими рухами, підприємствами, установами і організаціями, незалежно від форм власності, підпорядкованості та приналежності, посадовими особами та громадянами здійснюється Генеральним прокурором України і підпорядкованими йому прокурорами. "Нагляд за точним і однаковим виконанням законів, – вказує відомий в галузі структурно-організаційної побудови та функціонування органів прокуратури вчений В.І. Басков, – є єдиним призначенням прокуратури. Прокуратура є тим єдиним державним органом в країні, який виконує ці функції" [3, с.5]. Я.О. Здир підкреслює, що одним з організаційно-правових способів забезпечення законності й дисципліни в державному управлінні слугує нагляд. Функції нагляду в тому або іншому обсязі здійснюються різними державними органами, але головну роль серед них відіграють органи прокуратури, створені спеціально для здійснення державного нагляду [4, с.270].

В.М. Гарашук доводить, що доцільність та призначення прокурорського нагляду у сфері державного управління на сучасному етапі полягає в забезпеченні єдиної законності на території держави поза межами відомчих інтересів. Прокурорський нагляд у сфері державного управління, на думку вченого, - необхідний елемент розподілу влади, який водночас слугує цементуючим ланцюгом взаємодії влад, оскільки кожна з них на своєму рівні покликана забезпечувати права та свободи людини, захист суспільних та громадських інтересів. Прокуратура виступає своєрідним органом "корегування" цих процесів, координатором дій контролюючих та правоохоронних структур. Здійснення прокуратурою нагляду за законністю у держав-

ному управлінні виступає ефективним засобом впливу на формування державної правової політики у цій сфері [5, с.76]. Такої точки зору дотримуються О.І. Лехович і Л.Л. Дедков [6, с.14; 7, с.22]. С.Г. Новіков з цього приводу відзначає, що місце прокуратури в системі органів держави, а відповідно, і в механізмі забезпечення законності, визначається сутністю тієї функції, яка покладена на прокуратуру: "Функція прокуратури полягає в здійсненні вищого нагляду за точним виконанням законів" [8, с.48]. З точки зору Б.А. Галкіна, встановлення прокурорського нагляду за точним і однаковим виконанням приписів нормативно-правових актів являє собою об'єктивну необхідність, обумовлену соціальною роллю права та єдиною законністю в побудові й функціонуванні державноорганізованого суспільства [9, с.19].

Сутність прокурорського нагляду, погоджуються з ним В.К. Звирбуль, М.Ю. Рачинський та К.Ф. Скворцов, визначається роллю права в суспільстві. Право не тільки закріплює ті чи інші відносини, але й є засобом вирішення завдань суспільного розвитку. Виконання правом такої соціальної ролі прямо залежить від точності і однакового виконання законів та підзаконних нормативно-правових актів. Головна ж конституційна функція прокурорської діяльності полягає у надгляді за точним і однаковим виконанням нормативно-правових актів органами державного управління й господарювання, підприємствами, установами, громадськими організаціями та посадовими особами, а також громадянами при здійсненні ними своїх прав і виконання обов'язків перед державою і суспільством. Таке завдання поставлене перед прокуратурою, воно визначає сутність прокурорського нагляду. Певні наглядові і контрольні функції виконують й органи влади, державного та громадського управління, продовжує дослідник, але для них такі функції є не головними, хоча й важливими. До того ж прокурорський надгляд охоплює законність діяльності і самих цих державних і громадських органів. Він поширюється на усі врегульовані законом сфери суспільного життя, на всю територію країни [10, с.49-50]. В сучасних дослідженнях російських вчених також простежується означена точка зору на сутність прокурорського нагляду. А.П. Рижаків аргументовано доводить, що прокурорський надгляд – це здійснювана від імені держави діяльність Генерального прокурора та підпорядкованих йому прокурорів, покликана забезпечувати точне й одноманітне виконання усіх законів на території усієї країни шляхом застосування заходів до вивчення, своєчасного усунення будь-яких порушень законів і притягнення винних до відповідальності [11, с.303-304]. Б.В. Коробейніков зауважує, що прокурорський надгляд – це поняття, яке характеризує основну функцію прокуратури, як самостійний і специфічний вид державної діяльності державної служби. Прокуратура, аналізує далі автор, як державний орган здійснює ряд функцій, найважли-

вішою з яких є надгляд за дотриманням Конституції та виконанням законів: "В юридичній літературі і на практиці вживання поняття прокурорський надгляд стосовно діяльності прокурора має на увазі здійснення перевірок точності додержання Конституції та виконання вимог усіх законів, що діють на території держави" [12, с.6].

Таким чином, сутність прокурорського нагляду за діяльністю органів міліції, які застосовують оперативно-розшукові заходи з метою попередження та припинення злочинів, полягає в забезпеченні законності під час здійснення останніх. Слідство, відмічає В.І. Басков, яке здійснюється органами внутрішніх справ, хоча й має назву досудового (остаточне рішення по кримінальній справі приймає суд), все ж при його провадженні визначається характер та обсяг обвинувачення, права оцінка злочину, що у свою чергу визначає вид і розмір кримінального покарання, встановлює коло доказів по кримінальній справі, в межах якого, як правило, провадиться досудове провадження. Правильно організоване досудове слідство й дізнання, а також здійснюваний прокурорський надгляд за виконанням законів при їх здійсненні являють собою одну з суттєвих гарантій швидкого і повного розкриття злочину, його повного об'єктивного та всебічного розслідування, а в кінцевому підсумку - постановляння судом законного, аргументованого і справедливого вироку [13, с.136].

Займаючись дослідженням сутності та завдань прокурорського нагляду за досудовим слідством, Х.С. Гаджиєв пише: "Теоретичне дослідження інституту прокурорського нагляду за розслідуванням злочинів пов'язане з значними труднощами. Уявляючи собою складову частину єдиної державно-правової функції нагляду за точним і однаковим виконанням законів в діяльності усіх державних органів, громадських організацій, посадових осіб і громадян, надгляд за розслідуванням злочинів у той же час входить в систему кримінального судочинства в цілому та його підсистему - стадію досудового слідства, де прокурор наділяється специфічними повноваженнями, відсутніми в будь-якій іншій галузі його наглядово-законоохоронної діяльності" [14, с.9]. А. Мінюков відзначає, що надгляд прокурора за забезпеченням органами досудового слідства прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина – важливий і специфічний напрямок діяльності Генерального прокурора та підпорядкованих йому прокурорів. Предметом такого нагляду, продовжує дослідник, є додержання законів органами дізнання, досудового слідства та іншими органами, що проводять боротьбу із злочинністю, завданням яких є сприяння розкриттю злочинів, захисту особи, її прав і свобод, власності, прав підприємств, установ, організацій від злочинних посягань; виконання вимог закону про невідворотність відповідальності за вчинений злочин; запобігання незаконному притягненню особи

до кримінальної відповідальності; охороні прав і законних інтересів громадян, які перебувають під слідством; здійсненню заходів щодо запобігання злочинам, усунення причин та умов, що сприяють їх вчиненню [15, с.36].

В.Г. Даєв та М.Н. Маршунов підкреслюють, що з чотирьох основних напрямків (галузей) прокурорського нагляду два з них – нагляд за виконанням законів органами дізнання й досудового слідства та нагляд виконанням законів при розгляді справ в судах – тісно пов'язані з сферою кримінального судочинства. Підвищена громадська небезпека злочинів серед інших правопорушень, гострота застосовуваних заходів державного примусу обумовлюють значення прокурорського нагляду в сфері кримінального судочинства [16, с.90]. Свою точку зору на цей аспект діяльності системи органів прокуратури висловлює й М.І. Мичко, зазначаючи, що однією з функцій прокуратури, яка отримала своє закріплення в Конституції України, є нагляд за додержанням законів органами, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство [17, с.89].

На нашу думку, виділення даної діяльності прокуратури в самостійний напрямок обумовлене, головним чином двома факторами. З одного боку, важливістю тієї сфери правоохоронної діяльності, яка називається боротьбою зі злочинністю. В умовах, коли злочинність створює загрозу національній безпеці, безкомпромісна боротьба з цим негативним явищем є найважливішим завданням усіх правоохоронних органів. Не є винятком у цьому відношенні і прокуратура. З іншого боку, при здійсненні оперативно-розшукової діяльності, дізнання й досудового слідства неминуче зачіпаються, а іноді і суттєво обмежуються, права та законні інтереси громадян, гарантовані Конституцією та іншими законами, - право на свободу, таємницю листування, телефонних переговорів, свободу пересування тощо. Обмеження прав і свобод громадянина і людини допускаються лише за підставами і з дотриманням процедур, передбачених нормативно-правовими актами, що мають пряму дію, кримінально-процесуальним та іншим законодавством. Одним з основних гарантів прав і свобод громадянина і людини в розглядуваній сфері є прокурорський нагляд. Коло державних органів, які застосовують закони, спрямовані на боротьбу із злочинністю, зауважує М.В. Косюта, є дуже широким, вони перебувають у сфері прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів, при здійсненні якого здійснюються важливі заходи, спрямовані на запобігання злочинності. Проте, особливе місце серед них займають органи, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність і розслідування злочинів, дізнання і досудове слідство, які безпосередньо виявляють, припиняють злочинні прояви і забезпечують притягнення винуватців до кримінальної відповідальності. Саме їх правозастосовча діяльність є предметом відан-

ня прокуратури при реалізації нею наглядової функції [18, с.164].

Б.В. Коробейніков завдання прокурорського нагляду за діяльністю органів дізнання й досудового слідства вбачає в тому, щоб: жоден злочин не залишився не розкритим; жодна особа, яка скоїла злочин, не unikнула встановленої законом відповідальності; затримання громадян за підозрою в скоєнні злочину відбувалось не інакше як в порядку і за підставами, встановленими законом; ніхто не піддавався незаконному і необґрунтованому притягненню до кримінальної відповідальності або іншому незаконному обмеженню в правах або арешту без законодавчого вирішення цього питання; дотримувались встановлені законом порядок порушення та розслідування кримінальних справ, строки їх розслідування, права учасників кримінального судочинства та інших громадян; в процесі розслідування злочинів неухильно дотримувались вимог і норм кримінально-процесуального кодексу про всебічне, повне і об'єктивне дослідження усіх обставин справи; виявлялись причини скоєння злочинів та обставини, які їм сприяли, приймались заходи до їх усунення [12, с.140]. На думку М.С. Пталамова і М.Н. Маршунова, прокуратура здійснює нагляд за усіма органами державного управління та контролю, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями та посадовими особами. Однак, серед перелічених піднаглядових органів вони особливо виділяють органи дізнання, досудового слідства, а також органи, що проводять оперативно-розшукову діяльність; по відношенню до цих органів прокуратура наділяється особливими, специфічними повноваженнями [19, с.156; 20, с.57].

Прокурорський нагляд за діяльністю підрозділів міліції, що застосовують оперативно-розшукові заходи, спрямований, головним чином, на попередження, виявлення та припинення порушень вимог відповідних нормативно-правових приписів в процесі такої діяльності. Ст.5 Закону України "Про оперативно-розшукову діяльність" [21] до структурних підрозділів органів системи Міністерства внутрішніх справ, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність, відносять: кримінальну, транспортну та спеціальну міліцію, спеціальні підрозділи по боротьбі з організованою злочинністю, забезпечення безпеки працівників суду, правоохоронних органів і учасників кримінального судочинства. Згідно з ст.7 Закону України "Про міліцію" [22], міліція є єдиною системою органів, яка входить до структури МВС України, виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінально-процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції. Вона складається з підрозділів: кримінальної міліції, міліції громадської безпеки, транспортної міліції, державної автомобільної інспекції, міліції охорони, спеціальної міліції.

Структурні підрозділи органів системи Міністерст-

ва внутрішніх справ, які здійснюють оперативно-розшукові заходи з метою попередження, виявлення та припинення злочинів, провадять свою діяльність у чітко визначених правових межах. Як вказано в ст.6 Закону України "Про оперативно-розшукову діяльність" [21], підставами для проведення оперативно-розшукової діяльності є: 1) наявність достатньої інформації, одержаної в установленому законом порядку, що потребує перевірки за допомогою оперативно-розшукових заходів і засобів, про: злочини, що готуються або вчинені нестановленими особами; осіб, які готуються або вчинили злочин; осіб, які переховуються від органів розслідування, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання; осіб, безвісно відсутніх; розвідувально-підривну діяльність спецслужб іноземних держав, організацій та окремих осіб проти України; реальну загрозу життю, здоров'ю, житлу, майну працівників суду і правоохоронних органів у зв'язку з їх службовою діяльністю, а також особам, які беруть участь у кримінальному судочинстві, членам їх сімей та близьким родичам, з метою створення необхідних умов для належного відправлення правосуддя; 2) запити повноважних державних органів, установ та організацій про перевірку осіб у зв'язку з їх допуском до державної таємниці і до роботи з ядерними матеріалами та на ядерних установках; 3) потреба в отриманні розвідувальної інформації в інтересах безпеки суспільства і держави. Отже виходить, що органи міліції, які застосовують оперативно-розшукові заходи, провадять відповідну оперативно-розшукову діяльність не лише з метою припинення чи розкриття злочинів, але й їх попередження.

Прикро, що це положення не знайшло своє відбиття в ст.1 Закону України "Про оперативно-розшукову діяльність" [21] за назвою "Завдання оперативно-розшукової діяльності", в якій лише зазначено, що "завданням оперативно-розшукової діяльності є пошук і фіксація фактичних даних про протиправні діяння окремих осіб та груп, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України, розвідувальну підривну діяльність спеціальних служб іноземних держав та організацій з метою припинення правопорушень та в інтересах кримінального судочинства, а також отримання інформації в інтересах безпеки громадян, суспільства і держави". Вбачається, що згадана стаття потребує редагування в плані доповнення завдань оперативно-розшукової діяльності ще й такими, як попередження, розкриття й припинення протиправних діянь, відповідальність за які передбачена Кримінальним кодексом України, тобто злочинів. Адже оперативно-розшукова діяльність дозволяє виявляти велику кількість небезпечних злочинів, отримувати необхідну розвідувальну інформацію, яка відіграє значну, а іноді й вирішальну роль в розкритті та розслідуванні злочинів, розшуку зниклих злочинців. Висловлена нами точка зору підтримується й відомими росій-

ськими вченими. Так, К.К. Горянов, В.С. Овчинський та А.Ю. Шумілов вказують, що безпосередніми завданнями оперативно-розшукової діяльності є "виявлення, розкриття, припинення злочинів, а також розшук осіб", а опосередкованими – "попередження скоєння злочинів, здобуття інформації про події або дії, які створюють загрозу державної, військової, екологічної або економічної безпеки Росії, та розшук безвісті зниклих". Вони також класифікують завдання оперативно-розшукової діяльності за функціональною спрямованістю на: 1) превентивного призначення; 2) виявлення злочинів та їх розкриття; 3) припинення злочинів; 4) розшуку осіб певних категорій. "З урахуванням розглянутих завдань в системі з цілями оперативно-розшукової діяльності серед головних пріоритетне положення займає група завдань превентивного призначення. Лише попередивши скоєння суспільно-небезпечного діяння, можна "стовідсотково" досягнути мети оперативно-розшукової діяльності – захист відповідного об'єкта від злочинного замаху" [23, с.61]. З іншого боку, оперативно-розшукова діяльність не тільки дозволяє відповідним правоохоронним органам попереджувати, виявляти й припиняти протиправні діяння, передбачені Кримінальним кодексом України, але й криє в собі можливість порушення прав та законних інтересів учасників суспільних відносин. Відсутність детальної регламентації оперативно-розшукових заходів, велика роль самодіяльності оперативних працівників при їх здійсненні, виникаюча у багатьох випадках проблема ризику (без якого іноді не можливо отримати необхідні дані про злочини та злочинців), бажання деяких працівників досягати результату будь-якими, у тому числі й недозволеними, шляхами, недобросовісне відношення до своїх службових обов'язків, змушене притягання до співробітництва на конфіденційній основі раніше засуджених осіб і осіб, які не завжди відрізняються законслухняною поведінкою – все це створює небезпеку скоєння протиправних дій, порушення законності [24, с.21].

Практиці відомі непоодинокі випадки, наголошують В.І. Басков та Б.В. Коробейников, коли через недбале відношення слідчих органів внутрішніх справ і прокуратури до закону при розслідуванні кримінальних справ про вбивство, зґвалтування й інші небезпечні злочини притягувались невинні особи, а винні у цей час безкарно скоювали нові тяжкі злочини. Це відбувалось, насамперед, через прагнення будь-якими засобами розкрити злочин, коли заявлювані підозрюваними проханя про виконання процесуальних дій, які б підтверджували їх непричетність до скоєного злочину, ігнорувались, порушувались вимоги закону про повноту, всебічність і об'єктивність розслідування скоєного злочину [12, с.141]. Отже, успіх в роботі працівників міліції, які приймають участь в розкритті небезпечних злочинів, у тому числі за допомогою оперативно-розшукових заходів, полягає в тому, що вони кожний

свій крок, кожну гласну чи негласну дію зв'язують з законом, вимогами, викладеними в наказах і розпоряджень Генерального прокурора України та інших нормативно-правових актах. Жоден закон, жодна з кримінально-процесуальних норм при цьому не є перепорою для виявлення цими особами ініціативи та творчої майстерності при попередженні, припиненні, розкритті чи розслідуванні злочину. Навпаки, суворе додержання вимог найважливішого правового принципу законності створює умови для повного, швидкого та всебічного дослідження обставин скоєного злочину і притягнення винного до юридичної відповідальності.

Відомі численні факти, коли внаслідок втрати деякими працівниками дізнання, досудового слідства та органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, відповідальності за виконання службових обов'язків, зневажливого відношення до збору, закріплення та перевірки доказів допускаються порушення конституційних прав, свобод і законних інтересів фізичних і юридичних осіб. Сьогодні, коли відбувається формування правової держави України, необхідно мати на увазі, що одним із найважливіших напрямків у цьому процесі є подальше удосконалення організації та діяльності структурних підрозділів органів системи Міністерства внутрішніх справ, які застосовують у своїй діяльності оперативно-розшукові заходи, посилення прокурорського нагляду за законністю їх функціонування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України // ВВР України. –1996. -№ 30. –Ст.141.
2. Закон України “Про прокуратуру” // ВВР України. –1991. -№ 53. –Ст.793.
3. Басков В.И. Прокурорский надзор. –М.: Изд-во БЕК, 1995. –546 с.
4. Советское административное право /Под ред. В.М. Манохина. –М.: Юрид. лит., 1977. –544 с.
5. Гарашук В.М. Контроль та нагляд у державному управлінні. –Харків. Фолю, 2002. –176 с.
6. Ляхович О.И. Советская прокуратура на страже законности. –К.: Вища школа, 1982. –54 с.
7. Дедков Л.Л. Прокурорский надзор на страже законности. –Минск: Беларусь, 1982. –157 с.
8. Новиков С.Г. Прокурорская система в СССР. –М.: Юрид. лит., 1977. –208 с.
9. Прокурорский надзор в СССР /Под ред. Б.А. Галкина. –М.: Юрид. лит., 1982. –304 с.
10. Звирбуль В.К., Рачинский М.Ю., Скворцов К.Ф. Прокурорский надзор – самостоятельная форма государственной деятельности // Прокурорский надзор в европейских социалистических странах. –М.: Юрид. лит., 1981. –С.48-54.
11. Рыжаков А.П. Правоохранительные органы: Учебник. –М.: КОНТРАКТ, 2002. –432 с.
12. Басков В.И., Коробейников Б.В. Курс прокурорского надзора. –М.: Зерцало, 2001. –512 с.
13. Басков В.И. Прокурорский надзор в СССР. –М.: Изд-во МГУ, 1991. –304 с.
14. Гаджаев Х.С. Прокурорский надзор и ведомственный контроль за расследованием преступлений: вопросы теории и практики. –Ташкент: ФАН, 1985. –182 с.
15. Мінюков А. Повноваження прокуратури при забезпеченні додержання конституційних прав і свобод людини і громадянина на досудовому слідстві // Право України. –2002. -№ 10. –С.35-40.
16. Даев В.Г., Маршуков М.Н. Основы теории прокурорского надзора. –Л.: Изд-во ЛГУ, 1990. –136 с.
17. Мычко Н.И. Прокуратура Украины: роль и место в системе государственной власти. –Донецк: Донеччина, 1999. –256 с.
18. Косюта М.В. Прокурорська система України в умовах демократичного суспільства. –Одеса: Юрид. лит., 2002. –375 с.
19. Пталумов М.С. Функции прокуратуры // Государство и право. –1995. -№ 6. –С.156-158.
20. Маршунов М.П. Еще раз о функциях прокуратуры // Правоведение. –1985. -№ 5. –С.56-58.
21. Закон України “Про оперативно-розшукову діяльність” від 18 лютого 1992 року // ВВР України. –1992. -№ 22 –Ст.303.
22. Закон України “Про міліцію” від 20 грудня 1990 року // ВВР України. –1991. -№ 4. –Ст.20.
23. Оперативно-розыскная деятельность: Учебник /Под ред. К.К. Горянова, В.С. Овчинского, А.Ю. Шумилова. –М.: ИНФРА-М, 2001. –794 с.
24. Чувилев А.А. Прокурорский надзор за исполнением законов органами, осуществляющими оперативно-розыскную деятельность. –М.: НОРМА, 1995. –528 с.

Надійшло до редколегії 26.03.2003

ПИСКУН С.М. СУЩНОСТЬ ПРОКУРОРСКОГО НАДЗОРА В СФЕРЕ ОПЕРАТИВНО-РОЗЫСКНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ МИЛИЦИИ

Рассмотрены основные вопросы осуществления прокурорского надзора в области оперативно-розыскной деятельности милиции, внесены предложения по его нормативно-правовому усовершенствованию.

PISKUN S.M. AN ESSENCE OF PROCURATOR'S SUPERVISION IN AN ORB OF OPERATIVE-SEARCH ACTIVITY OF MILITIA

The main problems of implementation of procurator's supervision are reviewed in the field of operative-search activity of militia, the proposals on its normative-legal advancing are brought in.